

David Levithan

Încă o zi

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Serea

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Jacket art copyright © 2015 by Adam Abernethy

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Mihail Nacu
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEVITHAN, DAVID

Încă o zi / David Levithan; trad.: Bogdan Perdivară. - București:

Editura Trei, 2015

ISBN: 978-606-719-465-4

I. Perdivară, Bogdan

821.111(73)-32=135.1

Autor: David Levithan
Titlul original: Another Day

Text copyright © 2015 by David Levithan
Jacket art copyright © 2015 by Adam Abernethy
All rights reserved. Published in the United States by Alfred A. Knopf,
an imprint of Random House Children's Books, a division of
Penguin Random House LLC, New York.

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-465-4

Capitolul unu

Îl urmăresc cum parchează mașina. Îl urmăresc cum se dă jos. Îi sunt la coada ochiului, mă deplasez spre centrul ochiului... dar nu după mine se uită el. O pornește spre școală fără să știe că sunt chiar acolo. L-aș putea striga, dar nu-i place. Zice că-i o chestie pe care o fac fetele sclifosite, mereu își strigă prietenul.

Ușa școlii se deschide, apoi se închide, și el nu-și dă seama că-s pe partea cealaltă. Stau acolo și mă gândesc cum de pot fi atât de plină de el, când el e atât de gol de mine.

Îl iubesc și-l urăsc fiindcă știu că sunt a lui.

Mă întreb dacă motivul pentru care nu se uită la mine are de-a face cu noaptea trecută. Mă întreb dacă cearta noastră e încă în desfășurare. Ca majoritatea cerurilor dintre noi, are de-a face cu ceva prostesc, însă pe dedesubtul prostiilor există niște chestii neprostești. N-am făcut decât să-l întreb dacă ar avea chef să meargă la petrecerea lui Steve de sâmbătă. Atâta tot. Și m-a întrebă de ce, într-o duminică seara, îl întrebam deja ce-o să facă sâmbăta viitoare. A zis că mereu fac așa, încerc să-l

priponesc, de parcă n-ar vrea să fie cu mine dacă nu i-aș cere asta cu luni înainte.

I-am zis că nu-i vina mea dacă el se teme mereu de planuri, se teme să se gândească la ce urmează.

Greșeală. A fost o mare greșeală să-i spun că se teme. Probabil că a fost singurul cuvânt pe care l-a auzit.

— Habar n-ai ce vorbești, a zis.

— Vorbeam despre o petrecere la Steve, sâmbătă, i-am replicat cu o voce mult prea supărată. Asta-i tot.

Dar nu-i tot. Justin mă iubește și mă urăște la fel de mult cum îl iubesc și-l urăsc eu. Asta știu. Avem amândoi chestii care ne declanșează, și n-ar trebui să apăsăm pe butonul declanșator. Numai că uneori nu reușim să ne abținem. Ne cunoaștem prea bine, dar niciodată nu-i suficient de bine.

Sunt îndrăgostită de cineva care se teme de viitor. Și, prostește, tot aduc asta în discuție.

Îl urmăresc. De ce nu? Doar o fată sclifosită s-ar înfuria pe prietenul ei fiindcă n-a observat-o în parcare.

În timp ce pășesc spre dulapul lui, mă întreb peste care Justin o să dau acolo. Probabil n-o să fie Justin cel Dulce, fiindcă rareori se arată pe la școală Justin cel Dulce. Și sper din tot sufletul să nu fie Justin cel Nervos, fiindcă n-am greșit *chiar așa* de tare. Sper să dau peste Justin cel Relaxat, fiindcă-mi place Justin cel Relaxat. Când e prin zonă ne putem liniști cu toții.

Stau acolo în timp ce-și scoate cărțile din dulap. Mă uit la ceafa lui, fiindcă-s îndrăgostită de ceafa lui. Are ceva atât de *fizic*, ceva ce mă face să vreau să mă aplec și să-i dau un pupic acolo.

În cele din urmă se uită la mine. Nu-i pot desluși expresia, nu imediat. E ca și cum încercă să mă citească

în același timp în care încerc și eu să-l citesc. Îmi zic că-i, poate, un semn bun, fiindcă, cine știe, înseamnă că-și face griji din pricina mea. Ori e un semn rău, fiindcă nu pricepe ce caut acolo.

— Salut, zice.

— Salut, zic și eu.

E ceva deosebit de intens în felul în care se uită la mine. Sigur a descoperit el ceva ce nu-i în ordine. Mereu e câte ceva ce nu-i în ordine și așteaptă să fie descoperit de el.

Dar nu zice nimic. Ciudat lucru. Apoi, și mai ciudat, mă-ntreabă:

— Ești bine?

Cred că arăt de toată jalea dacă mă întreabă asta.

— Sigur, răspund.

Fiindcă nu știu ce răspuns ar trebui să dau. *Nu-s bine* — asta ar fi, de fapt, răspunsul corect. Dar nu-i răspunsul corect pe care să i-l dau lui. Atâta lucru știu și eu.

Pericol. Dacă e vreo capcană, n-o apreciez defel. Dacă e răzbunare pentru ce-am zis aseară, vreau s-o facă odată și să termine.

— Ești supărat pe mine? zic, neștiind dacă vreau să aflu răspunsul.

Și el:

— Nu, nu-s deloc supărat pe tine.

Mincinosul.

Când avem probleme, eu sunt de obicei aia care le vede. Îmi fac griji pentru amândoi. Doar că nu-i pot spune prea des asta, fiindcă-i aproape ca și cum m-aș lăuda că știu care-i mișcarea, în timp ce el nu știe.

Nesiguranță. Să-l întreb despre aseară? Sau pretind că nici nu s-a întâmplat... că nu se întâmplă niciodată?

— Mai vrei să ieșim la prânz? întreb.

Abia după ce îmi iese pe gură întrebarea îmi dau seama că iarăși m-a apucat plănuitul. Ar trebui să mă-nvăț odată minte, dar nu pot.

Poate-s o sclifosită, până la urmă.

— Absolut, zice Justin. Prânzul ar fi fantastic.

Rahat cu moț. Se joacă cu mine. N-are cum altfel.

— Nu-i mare chestie, adaugă.

Mă uit la el și pare sincer. Poate că am greșit că am fost așa de prăpăstioasă. Și poate că am izbutit să-l fac să se simtă prost arătându-mă atât de surprinsă.

Îi iau mâna, i-o țin într-a mea. Dacă e dispus să lase în urmă ce-a fost aseară, atunci sunt și eu. Asta facem noi. Când se termină certurile astea prostești, ne-nțelegem perfect.

— Ce mă bucur că nu ești supărat pe mine, îi zic. Vreau numai să fie totul bine.

Știe că-l iubesc. Știu că mă iubește.

Nu asta e problema. Problema e cum ne descurcăm cu asta.

E vremea cursurilor. Sună clopoțelul. Trebuie să-mi reamintesc că școala nu-i o chestie care există doar ca să ne ofere nouă un loc unde să fim împreună.

— Ne vedem mai încolo, zice.

Mă agăț de asta. E singurul lucru care o să mă susțină prin spațiul gol care urmează.

Mă uitam la un serial de-al meu, și una dintre casnice zicea, gen: „E un ratat, da-i ratatul meu“, și mi-am zis: *Căcat, chiar n-ar trebui să mă simt vizată de chestia asta, dar mă simt, și ce dacă?* Așa trebuie că este iubirea — să-l vezi ce varză e și totuși să-l iubești, fiindcă știi că ești la fel de varză, ba chiar mai rău.

Nici nu trecuse o oră din prima noastră întâlnire când Justin a declanșat toate alarmele.

— Te avertizez, sunt belea, a zis la cina de la TGI Fridays. Belea de belea.

— Și așa le avertizezi pe toate fetele? am replicat, flirtând.

Dar răspunsul pe care l-am căpătat nu era flirt. Era pe bune.

— Nu, a zis. Nu fac asta.

Ăsta era felul lui de a mă înștiința că eram cineva de care îi păsa. Încă de la începutul începutului.

Nu avusese de gând să-mi spună, dar îmi spusese.

Și cu toate că a uitat între timp o groază de amănunte de la prima noastră ieșire împreună, ce a zis atunci n-a uitat.

— *Te-am avertizat, țipă acum în serile când e nasol de-a binelea, nașpa rău. Să nu spui că nu te-am avertizat!*

Asta, uneori, mă face să-l cuprind în brațe mai strâns. Alteori îl las în plata cerului, simțindu-mă groaznic că n-am ce să-i fac.

Singura perioadă în care ni se intersectează cărările dimineața e între prima și a doua oră, așa că îl caut atunci. Avem doar un minut împreună, uneori chiar mai puțin, dar sunt mereu recunoscătoare. E ca și cum mi-aș încărca bateriile. *Iubire? Ia de-aici!* Chiar dacă suntem plictisiți (cam întotdeauna, de fapt) și chiar dacă n-avem mare lucru de vorbit, știu că n-o să mă ignore.

Astăzi zâmbesc, fiindcă, până la urmă, dimineața a mers binișor. Și el îmi zâmbește la rându-i.

Astea-s semne bune. Mereu caut semnele bune.

* * *

Mă îndrept spre clasa lui Justin imediat ce s-a terminat a patra oră, dar nu m-a așteptat. Mă duc deci la cantină, unde stăm de obicei. Nu-i nici acolo. O întreb pe Rebecca dacă l-a văzut cumva. Zice că nu și nu pare prea surprinsă că mă uit după el. Decid să ignor asta. Mă uit în dulăpior și nu-i nici acolo. Încep să cred că a uitat sau că s-a jucat cu mine tot timpul. Decid să mă duc pe la dulapul lui, deși e cât se poate de departe de sala de mese. Nu se oprește niciodată pe-acolo înainte de prânz. Dar se pare că azi a făcut o excepție, fiindcă dau peste el acolo.

Mă bucur să-l văd, dar mă simt și sleită. Tare mult e de muncă. Arată mai rău decât mă simt eu și se holbează la dulăpiorul metalic ca și cum ar fi o ferestruică acolo. La unii, asta s-ar numi reverie. Dar Justin n-are reverii. Când e dus, e dus de-a binelea.

Dar s-a întors. Exact când am ajuns la el.

— Hei, zice.

— Hei, zic și eu.

Mi-e foame, dar nu chiar foame rău. Cel mai important e să fim amândoi în același loc. Pot să fac asta oriunde.

Își pune în dulap toate cărțile, de parcă a terminat cu școala pe azi. Sper că nu s-a întâmplat nimic. Sper că nu renunță. Dacă tot rămân blocată aici, vreau să rămână și el blocat cu mine.

Se îndreaptă de șale și își lasă palma pe brațul meu. Cu blândețe. Cu mult prea multă blândețe. E ceva ce i-aș face eu lui, nu el mie. Îmi place și totodată nu-mi place. Îmi place, dar într-un fel nu-mi place.

— Să mergem undeva, zice. Unde ai vrea să mergem?

Din nou, îmi zic că trebuie să fie un răspuns corect la întrebare și că, dacă o zbârcesc, o să stric totul. Vrea ceva de la mine, dar nu-s sigură ce.

— Nu știi, îi zic.

Își ia palma de pe brațul meu și-mi zic atunci, OK, răspuns greșit. Numai că după aceea mă ia de mână.

— Haide, zice.

Are în ochi ceva electric. Curent. Lumină.

Încuie dulăpiorul și mă trage după el. Nu pricep. Mergem de mână, pe coridoarele aproape pustii. Nicio dată nu facem asta. Își întinde un ditai rânjetul pe față și pornim mai iute. Parcă am fi niște țânci scăpați în pauză. Fugim, o rupem pe bune la fugă. Lumea se uită la noi ca la nebuni. Ce ridicol e! Oprește lângă dulapul meu și-mi spune să-mi las și eu cărțile. Nu înțeleg, dar îi cânt în strună — e într-o dispoziție specială și nu vreau să fac nimic care să i-o strice.

Odată încuiat dulăpiorul, pornim mai departe. Ieșim pe ușă. Pur și simplu. Evadare. Mereu discutăm despre cum am vrea să plecăm, și de data asta chiar o facem. Mă gândesc că vrea să mă ducă la pizza sau așa ceva. Poate că o să întârzie la a cincea oră. Urcăm în mașina lui și nici măcar nu vreau să-l întreb ce facem. Vreau doar să-l las să o facă.

Se întoarce și zice:

— Unde vrei să mergi? Spune-mi, pe bune, unde ți-ar plăcea să mergi.

Ciudat. Mă întreabă de parcă *eu* aș ști răspunsul corect.

Sper din suflet să nu fie vreo șmecherie. Sper din suflet să nu regret asta.

Zic primul lucru care-mi trece prin minte.

— Vreau la ocean. Vreau să mă duci la ocean.

Îmi zic c-o să râdă și-o să spună că el se gândea, de fapt, că am face bine să mergem la el, cât ai lui nu-s acasă, și să petrecem după-amiaza făcând sex și uitându-ne la televizor. Sau că încearcă să dovedească ceva pe chestia cu nefăcutul de planuri, să demonstreze că-mi place mai mult să fiu spontană. Ori o să-mi zică să mă duc la ocean și să mă distrez cât o să mănânce el de prânz. Toate astea sunt posibilități și mi se învârtesc toate, în același timp, în cap.

Singurul lucru la care nu mă aștept e ca el să creadă că-i o idee bună.

— OK, zice și iese din parcare.

Tot mai cred că glumește, dar uite că mă întrebă care-i cel mai bun traseu ca să ajungem acolo. Îi spun pe ce autostrăzi ar trebui să o luăm — e o plajă pe-acolo, unde se ducea verile familia mea, și dacă tot mergem până la ocean, am putea foarte bine să ne ducem acolo.

Cât conduce, îmi dau seama că se distrează. Asta ar trebui să mă relaxeze, dar mă face să mă simt agitată. Ar fi o chestie sută la sută stil Justin să mă ducă undeva, într-un loc special, ca să-mi dea papucii. Să facă spectacol. Poate chiar să mă lase acolo și să plece. Nu cred, de fapt, că o să se întâmple așa ceva — dar e posibil. Ca să-mi demonstreze că e în stare să facă planuri. Ca să-mi arate că nu se teme de viitor, cum i-am reproșat.

Ești dusă, Rhiannon, îmi zic. O chestie pe care el mi-o spune tot timpul. De multe ori, are dreptate.

Bucură-te și gata, gândesc. Fiindcă nu suntem la școală. Suntem împreună.

Dă drumul la radio și-mi spune să trec la aparat. Cum? *Mașina mea, radioul meu* — de câte ori nu l-am

auzit spunând asta? Dar pare că oferta e reală, așa că alunec de la un post la altul, încercând să dau peste ceva care să-i placă. Dacă stau prea mult la câte un cântec care-mi place, zice: „De ce nu-l lași pe ăsta?“. Și îmi zic fiindcă nu-l suport. Dar n-o zic cu voce tare. Las cântecul să se desfășoare. Aștept o glumă, să spună că interpreta sună ca și cum ar fi la ciclu.

Dar începe să fredoneze.

Nu pot să cred. Justin nu fredonează niciodată. Țipă la radio. Ripostează la chestiile pe care le zic crainicii. Poate, când și când să mai bată ritmul pe volan. Dar nu cântă.

Mă întreb dacă n-o fi luat ceva droguri. Dar l-am văzut pe droguri și niciodată n-a fost așa.

— Ce te-a apucat? îl întreb.

— Muzica, zice.

— Ha!

— Nu, pe bune.

Nu glumește. Nu râde de mine pe undeva prin sinea lui. Mă uit la el și-mi dau seama. Nu știu ce se petrece, dar nu despre asta e vorba.

Hotărâsc să văd cât de departe pot merge. Fiindcă asta face o fată sclifosită.

— În cazul ăsta... zic și schimb posturile până ce dau peste cel mai anti-Justin cântec posibil.

Și uite-l. Kelly Clarkson. Care cântă despre cum ceea ce nu te omoară te face mai puternic. Dau mai tare. Îl provoc, în capul meu, să fredoneze *asta*.

Surpriză.

Începem să lălăim cântecul. Habar n-am de unde știe versurile. Dar nu-mi pun întrebări, cânt din toate puterile, fără să-mi fi dat seama că pot iubi cântecul ăsta așa

de mult cum îl iubesc în clipa asta, fiindcă face ca totul să fie bine — ne face pe *noi* să fim bine. La altceva refuz să mă gândesc. Vreau să rămânem în cântec. Fiindcă e o chestie pe care n-am mai făcut-o și mi se pare fantastică.

Când se termină, las geamul în jos, fiindcă vreau să simt vântul în păr. Fără o vorbă, Justin coboară toate geamurile, și parcă am fi într-un tunel de vânt, parcă ar fi o cursă într-un parc de distracții, când noi suntem într-o mașină pe autostradă, de fapt. Pare atât de bucuros. Îmi dau seama cât de rar îl văd bucuros, genul de bucurie când n-ai în minte altceva decât să fii bucuros. De obicei se teme s-o arate, de parcă cineva ar putea în orice clipă să-i fure fericirea.

Mă ia de mână și începe să-mi pună întrebări. Personale.

Începe cu:

— Ce mai fac ai tăi?

— Ăă... nu știu.

Nu prea i-a părut de ai mei până acum. Știu că ar vrea ca ei să-l placă, dar fiindcă nu-i sigur că așa stau lucrurile se preface că nu-i pasă.

— Știi doar. Mama încearcă să le pună pe toate cap la cap fără să facă, propriu-zis, nimic. Tata mai are unele sclipiri, dar nu-i tocmai cea mai distractivă persoană de pe lume. Cu cât îmbătrânește mai mult, cu atât pare să-i pese mai puțin de orice.

— Și cum e cu Liza la facultate?

Când întrebă asta, o face de parcă ar fi mândru că și-a amintit numele soră-mii. Aduce mai mult cu Justin pe care-l știu.

— Nu știu. Eram mai mult surori trăind sub armistițiu decât cele mai bune prietene. Nu știu dacă mi-e prea dor de

ea, deși când era prin zonă era mai ușor, fiindcă eram două, știi? Nu sună acasă deloc. Chiar și când o sună mama, nu răspunde. N-o învinuiesc, sunt sigură că are lucruri mai bune de făcut. Și, pe bune, am știut mereu că, odată ce-și ia zborul, dușă va fi. Așa că nu-s șocată sau ceva.

Îmi dau seama că, vorbind, mă apropii tot mai mult de punctul nevralgic, sunt pe cale să vorbesc despre ce-o să se întâmple când se termină liceul. Dar Justin nu pare s-o ia personal. Mă întrebă, în schimb, dacă am impresia că școala e mult diferită acum față de anul trecut. O întrebare cam aiurea. Ceva ce ar întreba bunica. Nu prietenul meu.

Răspund cu precauție.

— Nu știi. Școala-i nașpa. Asta nu s-a schimbat. Dar, știi, oricât aș vrea să se termine odată, tot îmi fac griji de ce-o să fie după. Nu că aș fi plănuit ceva. N-am făcut-o. Știi că tu crezi că-s plină de planuri, dar dacă te uiți, de fapt, la ce-am făcut ca să mă pregătesc pentru viața de după liceu nu vezi decât un mare gol. Sunt la fel de nepregătită ca oricine.

Taci, taci odată, gura, îmi zic. Ce ți-a venit să aduci vorba despre asta?

Însă e posibil să am un motiv. Poate că aduc vorba ca să văd ce-o să facă el. Mă testează tot timpul, dar nici eu nu-s tocmai inocentă la capitolul ăsta.

— În ce crezi? îl întreb.

Și zice:

— Sincer, eu încerc să trăiesc zi cu zi.

Știu. Dar îmi place mai mult când o zice așa, pe o voce care admite că suntem de aceeași parte. Aștept să mai zică ceva, să aducă vorba de noaptea trecută. Numai că o lasă baltă. Mă simt recunoscătoare.

A trecut mai bine de un an și cel puțin de vreo sută de ori mi-am spus că ăsta e — ăsta e noul început. Că trebuia să dau pagina, ca și cum n-am mai fi în aceeași poveste. Și uneori am avut dreptate. Dar nu atât de des pe cât mi-aș fi dorit.

Realist. N-o să-mi dau voie să cred, acum, că situația s-a îmbunătățit brusc, că am reușit amândoi să scăpăm din pielea celor care ajungem mereu, în final, să fim. Dar, totodată, n-o să resping ce se întâmplă. N-o să-mi refuz această fericire. Fiindcă, dacă fericirea se simte reală, aproape că nu contează dacă e cu adevărat reală sau nu.

În loc să-și tasteze destinația pe telefon, mă pune pe mine să-i dau indicații de traseu. Greșesc și-i zic să iasă de pe autostradă cu o ieșire mai devreme, dar când îmi dau seama, nu se agită deloc, ci doar se întoarce pe autostradă și merge până la următoarea. Nu mă mai întreb dacă a luat ceva la bord — mă întreb dacă nu-i sub *tratament*. Dacă da, își face efectul repejor.

Nu zic un cuvânt. Nu vreau să rup filmul.

— Ar trebui să fiu la ora de engleză, zic la ultimul viraj de dinainte de plajă.

— Eu, la bio, zice și Justin.

Dar asta-i mai important. Temele pot să le recuperez, dar nu-mi pot recupera viața.

— Hai să ne distrăm și gata, zice.

— OK. Îmi place. Îmi petrec așa de mult timp gândindu-mă cum să fug de acasă... e simpatic s-o pot face pe bune. Pentru o zi. E bine să fiu de cealaltă parte a ferestrei. Nu fac asta destul.

Poate asta ne-a trebuit. Să luăm distanță de rest și să ne apropiem unul de altul.

Ceva se înfiripă aici — îmi dau seama că funcționează.

Amintire. Pe plaja asta venea familia mea în zilele în care casa era prea înfierbântată ori părinților mei li se făcea lehamite de atâta stat în același loc. Când veneam aici eram înconjuțați de alte familii. Îmi plăcea să-mi închipui că păturile noastre erau fiecare câte o casă și că un anumit număr de pături alcătuiau un oraș. Erau, sunt sigură, niște puști pe care îi vedeam tot timpul, ai căror părinți îi aduceau mereu aici, dar nu mi-l mai amintesc pe niciunul acum. Doar familia proprie mi-o amintesc — mama, mereu sub umbrelă, ori pentru că nu voia să se prăjească, ori ca să nu fie văzută; soră-mea scoțând câte o carte la iveală și rămânând apoi cu nasul în ea; tata vorbind cu alți tați despre sport sau mersul acțiunilor la bursă. Când era arșiță, mă alerga până la apă și mă întreba ce fel de pește aș vrea să fiu. Știam că răspunsul corect e *pește zburător*, fiindcă dacă îi ziceam asta, mă lua în brațe și mă arunca în sus.

Nu știu de ce nu l-am mai adus pe Justin aici. Vara trecută am stat în casă, așteptând ca părinții lui să plece la serviciu ca să putem face sex în toate camerele, inclusiv în niște debarale. Apoi, după ce isprăveam cu asta, ne uitam la TV sau jucam jocuri video. Uneori mai sunam la unul-altul să vedem ce mai face, și până se întorceau de la serviciu părinții, ne și oploșeam pe la altcineva, unde beam sau ne uitam la televizor, sau jucam jocuri, sau un amestec din toate trei. Era super, fiindcă nu eram la școală și eram împreună. Dar nu prea am ajuns nicăieri.

Las pantofii în mașină, cum făceam când eram mică. Primii pași, când încă ești în parcare și te dor tălpile de la duritatea asfaltului, sunt cam neplăcuți, apoi însă vine nisipul și totul e bine. Astăzi, plaja e pustie, și chiar dacă

nu m-am așteptat să fie puzderie de lume, tot e surprinzător, ca și cum aș fi găsit plaja trăgând un pui de somn.

Nu mă pot abține. Alerg drept spre plajă, mă învârt în pași de dans. *A mea*, îmi zic. Plaja e a mea. Timpul e al meu. Justin e al meu. Nimeni și nimic n-o să se bage peste asta. Strig numele noastre și e ca și cum încă aș fredona un cântec.

Mă privește un moment și-mi spun o, nu, stai să vezi că asta-i partea în care-mi spune că arăt ca o idioată. Numai că-l văd că aleargă spre mine, că mă apucă și mă rotește. A auzit cântecul și acum dansăm. Râdem și ne întrecem până la apă. Când ajungem, începem să ne stropim, simțind cum undele se lovesc de picioare. Mă aplec după scoici și Justin mi se alătură, căutând culori care nu vor mai fi la fel după uscare, căutând cioburi șlefuite și cochilii. E tare bine în apă, și e așa de plăcut să stau în ea, fiindcă întreg oceanul mă trage și eu am puterea să rămân neclintită.

Figura lui Justin e destinsă cu totul. Corpul îi e complet relaxat. Nu-l văd niciodată așa. Ne jucăm, dar nu-i genul de joacă între iubită și iubit, cu strategie, cu ținerea scorului și mișcări secrete. Nu, ne-am tăiat funia care ne leagă de toate astea.

Îl rog să construiască cu mine un castel de nisip. Îi povestesc cum Lisa trebuia musai să-l aibă pe-al ei, lângă al meu. Cum construia câte un munte uriaș cu un șanț adânc împrejur, în timp ce eu făceam o căsuță mică și plină de detalii, cu chestii gen ușa și garaj. Propriu-zis construiam căsuța de păpuși pe care nu izbutisem s-o am niciodată, în vreme ce Liza își construia fortăreața de care simțea că are nevoie. Nu se atingea niciodată de castelul meu — nu era tipul de soră mai mare care să simtă nevoia

de a-și distruge concurența. Dar nici pe mine nu mă lăsa să-l ating pe al ei. Le lăsam când terminam, ca să fie luate de valuri. Mai veneau și ai noștri uneori. Mie îmi ziceau *o, ce drăguț!* Pentru castelul Lizei foloseau un *a, ce înalt!*

Vreau ca Justin să lucreze cu mine la un castel de nisip. Vreau să încercăm cum e când construim ceva împreună. Nu avem lopățele și găletoșe. Totul trebuie făcut cu mâinile. El ia la modul propriu expresia *castel de nisip* — și începe cu fundația pătrată, desenând cu degetul un pod mobil. Eu lucrez la creneluri și la turnuri — balcoanele sunt șubrede, însă turelele sunt valide. Din când în când mă complimentează — cuvintele gen *fain, mișto și drăguț* — și simt că, într-un fel, plaja i-a eliberat vocabularul din pivnița în care l-a ținut în toate lunile astea. Mereu am simțit — poate am sperat — că vorbele sunt pe acolo, pe undeva. Și acum știu că sunt.

Nu e foarte cald, dar simt soarele pe obraji și pe gât. Am putea să strângem mai multe cochilii și să ne apucăm de decorațiuni, dar începe să mă obosească clăditul și faptul că ne concentrăm pe asta. Când terminăm ultimul turnuleț, sugerez să hoinărim un pic.

— Ești mulțumită de creația noastră? întrebă el.

— Foarte, zic.

Intrăm în apă și ne spălăm pe mâini. Justin se uită lung în spate, la plajă, la castelul nostru, și pare, preț de o clipă, pierdut. Pierdut, dar într-un loc plăcut.

— Ce e? întreb.

Se uită la mine, cu ochi blânzi, și zice:

— Mulțumesc.

Sunt sigură că mi-a mai spus cândva vorba asta, dar niciodată așa, niciodată într-un fel care să mă facă să vreau să-mi amintesc.